

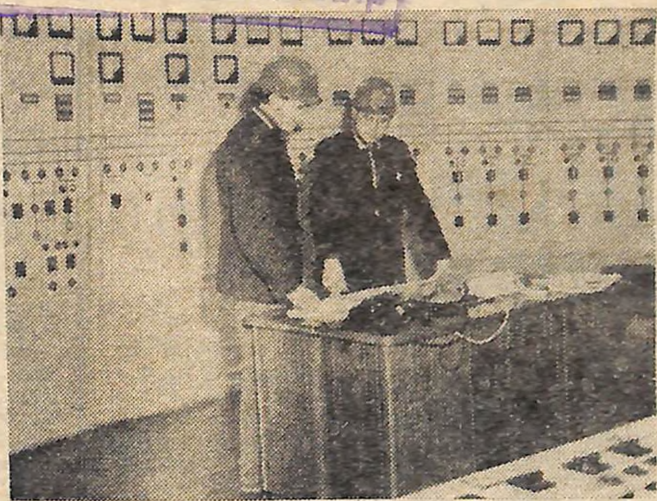
Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX • 151 [2567]. ЧЕТВЕР, 21 ГРУДНЯ 1978 року.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ЕНЕРГЕТИКА

ТІ, ХТО ДАРУЄ СВІТЛО

ДОВІР'Я ДІЛОМ ВИПРАВДАЙ

О. СКИЧКО,

перший секретар обкому комсомолу

ЗАКІНЧИЛИСЯ звіти і вибори в комсомолі. В усіх комсомольських групах та організаціях пройшли головні збори року. Наскільки важлива була це кампанія в житті комсомолу, свідчить те, як серйозно обговорювали юнаки і дівчата підсумки своєї роботи, намічали плани і заходи для успішного завершення третього року п'ятиріччя.

Особливими були нішні звіти і вибори. Адже проходили вони в знаменний час — радянська молодь, уся країна відзначали 60-річчя Ленінського комсомолу, відсвяткували першу річницю нової Конституції СРСР, 61-у річницю Великого Жовтня. Ось чому на головних комсомольських зборах йшла мова про те, як ніколи, розмова про втілення в життя історичних рішень ХХV з'їзду КПРС, завдань, поставлених у привітанні ЦК КПРС ХХІІІ з'їздові ВЛКСМ і промові товариша Л. І. Брежнєва на з'їзді, рішень форумів комсомолу.

Підсумком цієї розмови є конкретні заходи, спрямовані на поліпшення всієї внутрішньої роботи. Звіти і вибори відбулися в 1743 групах, 3550 комсомольських організацій з правами первинних, у 1550 первинних комсомольських організаціях. Нині вже можна дати оцінку роботі, виконаній за цей час звітів і виборів. Комсомольці області обрали своїми ватажками найдовірливіших з-поміж себе. Тих, хто вмів запалити на цікаві й корисні справи товаришів, хто живуть і трудяться поруч, на кого хочуть бути схожими в повсякденні. В числі обраних групкомсортів і секретарів комсомольських організацій цехів, бригад, відділів кожного четвертий — молодий комуніст, дві третини секретарів первинних комсомольських організацій — комуністи. З особливою увагою поставились місськими і райкоми комсомолу області до поліпшення якості складу кожного комсомольського активу. Напередодні звітів і виборів у первинні комсомольські організації було надіслано рекомендації по добору кандидатів майбутнього активу, повсюди про-

тасті вже пройшли навчання на них.

НАЛІЗ підсумків звітно-виборної кампанії показує, що вона проходила в обстановці високого трудового піднесення комсомольців і молоді, викликаного виступом Л. І. Брежнєва на урочистому засіданні, присвяченому 60-річчю ВЛКСМ. Повсюди юнаки і дівчата рапортували про виконання планових завдань третього року п'ятиріччя, брали підвищені зобов'язання на наступний рік. Саме в ході звітів і виборів народилося чимало цінних починань трудової молоді Кіровоградщини. Ось кілька прикладів того.

П'ятиріччю — до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна! Таке зобов'язання взяли комсомольці Олександрійського авторемонтного заводу, комсомольсько-молодіжний колектив електромонтажної дільниці обладнання тваринницьких ферм Бобринської райсільгосптехніки (групкомсорт В. Пугковський), комсомольці шофери В. Назаренко та М. Ткаченко з радгоспу імені Гагаріна Олександрійського району.

На честь комсомольського ювілею спільно цеху № 1 Знаменського локомотивного депо, комсомольсько-молодіжний колектив цеху № 2 головного підприємства Кіровоградського виробничого об'єднання швейного об'єднання працювали на заготовках матеріалів.

З конкретною пропозицією прийшла на головні збори року комсомолка Ніна П'яничук з колгоспу «Росія» Голованівського району. Молода дівчина нікого не залишила байдужим, кинувши заклики: «Давайте візьмемо всією комсомольською організацією шефство над будівництвом нової молочнотоварної ферми, а з введенням її в дію створимо там комсомольсько-молодіжний колектив!» Ініціативу схвалив райком партії. Комсомольці і молодь господарства вже відпрацювали на будівництві 148 людоднів.

(Закінчення на 2-й стор.)

МОЖЕ, комусь не подобається й дивним, але енергетиків можна порівняти з недремними вартівниками. Судить самі. Повертається він з роботи додому і відразу ж — куди? Правильно, вмикається у зручному кріслі напроги телевізора. За кілька хвилин на голубому екрані розгортається подія, яку довго ще не даватимуть спокійно безсмертній душі болячки. А в кімнаті тепло, затишно. І вам не спадає на думку, що в цю мить, коли Валерій Харламов стрімко наближається до воріт суперника, раптом погасне телекран. Ви

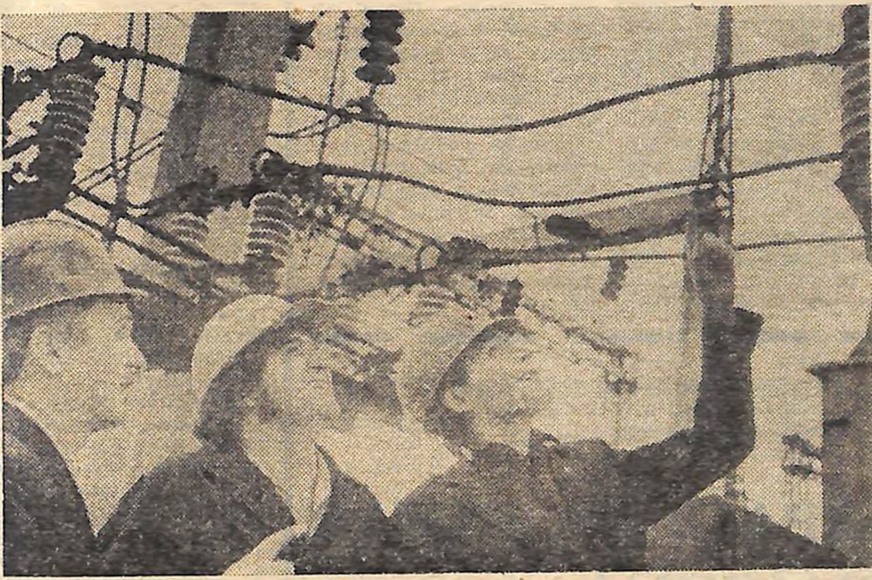
цього й припустити не можете, бо...

Бо цього вчора несподівано елюсарі електрики, майстри по ремонту електрообладнання почали зміни, усі ті, хто дарує людям світло і тепло. В тому числі й працівники Кіровоградської теплоелектроцентралі. За однінадцять місяців минулого року колектив ТЕЦ виробив 38,1 мільйона кіловат-годин електроенергії проти 37,7 мільйона кіловат-годин за планом. 257 236 гікалорій теплоенергії замість 255 100 запланованих гікалорій Енергетики зекономили

275 тисяч кіловат-годин електроенергії і 132 тони умовного палива. Звичайно ж, на ударних ділянках виробництва молоді не відстає від досвідчених.

На фото (зліва направо): вгорі — на центральному пульті управління. Начальник зміни Геннадій Мірошніченко дає завдання майстрові по ремонту електрообладнання Олексію Чеботарьову, внизу — начальник зміни Олександр Барановський, елюсар-електрик Леонід Ворона і начальник зміни Геннадій Мірошніченко.

Фото В. ГРИБА.

ВРУЧЕННЯ ТОВАРИШЕВІ Л. І. БРЕЖНЄВУ НАЙВИЩОЇ НАГОРОДИ БАТЬКІВЩИНИ

За видатні заслуги перед Комуністичною партією і Радянською державою у зміцненні економічної та оборонної могутності Радянського Союзу в роки Великої Вітчизняної війни і в післявоєнний період, за невтомну працю в боротьбі за мир і в зв'язку з днем народження Президія Верховної Ради СРСР нагородила Генерального секретаря ЦК КПРС, Голову Президії Верховної Ради СРСР, Маршала Радянського Союзу, двічі Героя Радянського Союзу товариша Л. І. Брежнєва

середом Леніна і третьою медаллю «Золота Зірка».

19 грудня в Кремлі в урочистій обстановці відбулося вручення товаришеві Л. І. Брежнєву найвищої нагороди Батьківщини.

Нагороду товаришеві Л. І. Брежнєву за дорученням Президії Верховної Ради СРСР вручив член Політбюро ЦК КПРС, секретар ЦК КПРС М. А. Суслов.

(ТАРС).

НАДИХАЮЧІ ПЛАНИ, ЯСНІ ПЕРСПЕКТИВИ

У Києві продовжувала роботу дев'ята сесія Верховної Ради Української РСР дев'ятого скликання. Обговорюючи Державний план економічного і соціального розвитку та Державний бюджет республіки на четвертий рік п'ятиріччя, аналізуючи хід виконання плану в 1978 році, депутати зупинилися на тому, що зроблено, говорили про те, що треба зробити в новому, 1979 році.

Верховна Рада одностайно приймає Закон про Державний план економічного і соціального розвитку Української РСР на 1979 рік. Закон про Державний бюджет на 1979 рік, а також постанову

про затвердження звіту про виконання Державного бюджету УРСР за 1977 рік.

Сесія переходить до розгляду третього питання порядку денного. З доповіддю «Про проект Закону Української РСР про Раді Міністрів Української РСР» виступив Голова Ради Міністрів УРСР, депутат О. П. Ляшко.

Після обговорення Верховна Рада УРСР одностайно приймає Закон про Раді Міністрів Української РСР та постанову про порядок введення в дію Закону про Раді Міністрів Української РСР.

Сесія переходить до розгляду четвертого питання порядку денного — про

проект Закону Української РСР про вибори до Верховної Ради УРСР. З доповіддю у цьому питанні виступив другий секретар ЦК Компартії України, депутат І. З. Соколов.

Одностайно приймається Закон Української РСР про вибори до Верховної Ради Української РСР.

З доповіддю про затвердження Указів Президії Верховної Ради України про Раді Міністрів УРСР виступив секретар Президії Верховної Ради УРСР, депутат Я. Я. Колотуха.

Депутати одностайно приймають Закон і постанову про затвердження Указів Президії Верховної Ради Української РСР, прийнятих в період між сесіями.

Дев'ята сесія Верховної Ради Української РСР дев'ятого скликання оголошується закритою.

(РАТАУ).

ДОВІР'Я ДІЛОМ ВИПРАВДАЙ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Широкої підтримки за-слуговав ініціатива комсомольців універсального громадського об'єднання «Кіровоград»: під час звітно-виборної кампанії вони ухвалили рішення працювати під девізом: «Ветеранам війни, партії, комсомолу — турботу комсомольців сфери обслуговування». Нині комітет комсомолу об'єднання складає списки ветеранів міста, намічає, кого із спільчан закріпити за ними. Спразом, ініціатива починає діяти.

Добре готувалася до головних зборів року переважна більшість комітетів комсомолу. Але поряд з ними були й такі, що формально поставились до проведення звітно-виборної кампанії 1978 року. В Устинівському районі, наприклад, не вимагалось дотримання графіків проведення комсомольських зборів, працівники райкому комсомолу не допомагали на місцях первинним організаціям належно підготуватися до зборів.

Ряд серйозних прорахунків допустила в ході звітів і виборів Олександрійська міська комсомольська організація. І ці прорахунки мають конкретне пояснення: бюро міського комсомолу ослабило контроль за ходом звітів

і виборів, практично секретарі міському не брали участі в роботі зборів. Останнім часом ослабла внутрішніша робота в місті, не чути з Олександрії ні комсомольських ініціатив, ні починань.

ЗВІТНО-ВИБОРНА кампанія в комсомолі області ще раз показала, що комсомольська організація Кіровоградщини до 60-річчя Ленінського комсомолу прийшла ідейно заготованим, організаційно зміцненим загном. Нині разом з усім радянським народом юнаки і дівчата області гаряче обговорюють рішення листопадового (1978 р.) Пленуму ЦК КПРС, десятої сесії Верховної Ради СРСР і грудневого (1978 р.) Пленуму ЦК Компартії України.

У відповідь на заклик партії та уряду ударним гуртом наблизити фініш п'ятирічки комсомольці і молодь беруть підвищені соціалістичні зобов'язання, намічають плани на майбутнє. В цей важливий період слід прискіпливо враховувати всі пропозиції, зауваження, спрямовані на поліпшення організаторської роботи в комсомолі, які було подано і висловлено в ході звітів і виборів. Втілення в життя цих пропозицій і зауважень — одне з першочергових завдань комітетів комсомолу.

КОЛЕКТИВНЕ ЧИТАННЯ СПОГАДІВ

Л. І. БРЕЖНЕВА «ЦІЛИНА»

ЗДРАСТУЙ, ЗЕМЛЕ ЦІЛИННА!

Центральний лекторії юнацька бібліотека імені Т. Г. Шевченка провели читачку конференцію по книзі товариша Л. І. Брежнєва «Цілина».

Інженер обласгосптехніки М. О. Осадча у своєму виступі розповіла про велику мобілізуючу силу «Цілини», про її значення для практичної діяльності партійних і комсомольських організацій, кожного комуніста і комсомольця зокрема.

Цікавими були спогади викладача педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, цілнини-

на В. В. Смотрича про освоєння казахських степів, про безпосередню участь кіровоградців у цьому великому трудовому подвигу.

А читачка бібліотеки, учениця середньої школи № 5 Т. Бондар прочитала вірш Анатолія Солонського «Цілинини».

Учасники конференції з інтересом подивилися документальний фільм «Здрастуй, земле цілинна!»

Л. ШЕВЕЛОВА, працівник бібліотеки імені Т. Г. Шевченка, м. Кіровоград.

Рішенням бюро обкому ЛКСМ України комсомольсько-молодіжній групі другої молочнотоварної ферми колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Бобринецького району присвоєно звання імені 60-річчя ВЛКСМ. Відзначено справді наполегливу, творчу працю молодих бобринчан: у ювілейному комсомольському році вони зобов'язувалися надати від кожної корови в середньому 3500 кілограмів молока, а вже за одинадцять місяців одержали по 3760. Це — найкращий трудовий показник серед комсомольсько-молодіжних колективів ферм Кіровоградщини.

Перемога? Так. Бо і Галина Мельник, і Поліна Іванченко, і Валентина Кобилян, і Тетяна Шурунга, і Ніна Пугач — усі дівчата на чолі зі своїм беззмінним групкомсоргом Володимиром Міщенком ще на початку року поставили собі за мету відзначити комсомольський рік посправжньому ударною працею і вибороти звання переможців в обласному змаганні серед молодих тваринників. Ні, перемоги запланувати не можна. Але жадання її — запалює, веде до трудового подвигу. Тим паче, що «матеріальний» потенціал для цього бригада мала...

Комсорг — з десятирічним досвідом роботи на фермі. Можна сказати, для Володимира майже ніяких секретів у професії вже не існує: свого часу з хлопцем щед्रो поділилися досвідом відомі доярки Раїса Петрівна Мала, Віра Іванівна Іванова. Володимир, говорили жінки, — не просто молодий колега, а перспективний дояр.

І Міщенко виявився вдячним учнем: нині в трудових здобутках його випереджає лише Галина Олещенко; за одинадцять місяців різниця в їхніх надоях не дуже значна: 4096 — 3912.

Розвиток наставництва — добра перспектива. Так вважали на фермі. І ветерани збираючись на пенсію, передають групи корів у надійні молоді руки. Ось і в цьому році досвідчені наставники з упевненістю передали дві групи в комсомольсько-молодіжну бригаду Володимира Міщенка. «Ніна Пугач і Тетяна Шурунга, які доглядатимуть за ними, готові примножити досягнення своїх наставників», — сказав комсорг.

Якось на комсомольських зборах бригада говорила про можливість виконання п'ятирічних завдань до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

— Треба чіткіше організовувати кожен робочий день, — виступали одні.

ПРИКЛАД КОМСОРГА

У БРИГАДІ ІМЕНІ 60-РІЧЧЯ ВЛКСМ

— Посилити контроль за якістю кормів і дотриманням раціону годівлі, — додавали інші.

— І підвищити, відповідальність кожного з нас, — говорив комсорг.

З ним погоджувалися. І вірили власним силам. Силам, поміженим на досвід старших, теоретичні знання, які одержують на заняттях, що їх проводять для тваринників зооветспеціалісти і економісти.

Варто додати: сам групкомсорг, для якого навчання стало твердим правилом, вчиться й на заочному відділенні Олександрійського радгоспу-технікуму.

— Сьогодні на тваринницькій фермі без знань, без спеціальної підготовки не обійтися, — говорить комсорг. Тому й зрозуміла сміливість колективу імені 60-річчя ВЛКСМ: у наступному році бригада прагне надати від кожної корови по 3700 кілограмів молока, що на 500 кілограмів перевершує зобов'язання всього колективу ферми.

Р. МАРЧЕНКО.

Бобринецький район.

На знімку: Володимир МІЩЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

ЛЕНІНСЬКИЙ СТИПЕНДІАТ НАПЕРЕДОДНІ СЕСІЇ

Віктор Шмаков — студент 41-ї групи фізико-математичного факультету, ленінський стипендіат, профорг факультету — мав уже значний запас знань, коли зі студентським квитком у руках уперше переступив поріг інституту: кілька років працював учителем Рівнянської середньої школи № 2 Новоукраїнського району. Одинокренки дивувалися:

— Чому прийшов саме на стаціонар? Адже дома сім'я, діти, маєш досвід роботи в школі...

— Знання мені потрібні глибокі, — пояснював Віктор.

Не дивно, що з перших днів навчання на факультеті Віктор поринув у науку. Вже на першій сесії він порадив екзаменаторів ерудцією, логікою мислення. На сторінці записної книжки заряєнали ч'ятірки. А потім «відмінно» стало звичним і єдиним атрибутом записки Шмакова.

Ми спочатку вражалися: як це у Віктора вистачає часу й сил бути круглим відмінником і активістом громадської роботи? А потім зрозуміли: Віктор — організований, уміє цінувати кожну хвилину.

— Коли вже вступив до інституту, то беру все, що можна взяти, — говорив

Віктор. — П'ять років навчання повинні стати роками найнапруженішої роботи над собою.

Цього року ми витримували чи не найскладніший екзамен: захищали свою педагогічну практику. Віктор Шмаков знову склав цей іспит на «відмінно».

А попереду — нові екзамени, адже незабаром зима сесії. Проте з Віктором Шмаковим, як кажуть, ніякі труднощі не страшні: сам відмінно підготується і нам допоможе.

В. ШИЛО.

цетвертокурсник фізико-математичного факультету Кіровоградського педінституту.

«СЬОГОДНІ — УСПІХ. А ЗАВТРА?»

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

У матеріалі під таким заголовком («Молодий комунар» за 21 листопада) було піддано критиці комітет комсомолу колгоспу «Перше травня» Маловисківського району за те, що він стоїть осторонь впровадження машинного доїння корів на молочнотоварних фермах, не займається підбором кадрів тваринників.

Як повідомив секретар комітету комсомолу І. Янчук, виступ газети обговорили на засіданні комітету. Критику визнали спра-

ведливою. Намітили заходи по залученню молоді до роботи на фермах. На період стійлового утримання стада комітет комсомолу направив сюди 10 кращих комсомольців, з них п'ять дівчат. Заплановано раз на два місяці проводити спільні засідання комітетів комсомолу і місцевої школи з метою ширшої професійної орієнтації сільської юні; раз на квартал улаштовувати спільні вечори відпочинку в школі, в клубі; прона-

гувати досвід кращих молодих тваринників господарства і пастухів.

Нині в гуртку «Школа комуністичної праці» розширюють свої знання 12 молодих доярок, передбачено найбільш часом почати зайняти доярок на курсах майстрів машинного доїння, щоб на кінець 1980 року мати в господарстві не менше 30 таких спеціалістів. Комітет комсомолу зобов'язав виробничих вожатих відвідувати в школі своїх вихованців двічі на місяць.

АНОНС

ТІ — ДЕСЯТИКЛАСНИК.
І нинішній навчальний рік у школі — останній для тебе.

Але ти ще почуваєш себе в школі, як у рідному домі. Твої друзі-однокурсники — одна сім'я. У вас багато спільних турбот, ви разом ходите в кіно і готуєте уроки...

Ти так зацик до школи, що й не уявляєш, як залишишся без неї, як це за твоєю парту сядуть інші. А ти прийдеш до школи гостем. Ти ще не знаєш, якою буде твоя самостійність, хоча, напевне, думав про неї не раз. І ось знов і знов ти запитуєш себе: що робитиму після прощального шкільного дзвінка, куди піду, ким стану?

Так багато є професій, а тобі треба вибрати лише одну, свою, і не помилитися...

«Всі професії такі цікаві й потрібні, що, здається, на головні й другорядні поділити їх неможливо», «По-моєму, важливе не те, де працюватимеш, а як працюватимеш. Кожна професія по-своєму хороша, треба тільки любити її».

Такі рядки дуже часто поділяються в листах наших читачів-старшокласників. А нещодавно до редакції прийшов лист Наталки Богачук.

Прочитайте його.

Дорога редакціє!

Пише до тебе учениця 9-го класу Великотроїнянської середньої школи Ульяновського району Наталка Богачук. Дуже прошу допомогти в моїх роздумах.

Я, як і всі дівчата нашого класу, оволодіваю професією майстра машинного доіння. Розповіла про це подрузі. І вони порізно поставились до мого наміру. Валя (вона вчиться на продавця) склалося, а Лариса (вчиться на медсестру) зовсім не згодна зі мною. Я отримала від неї таку відповідь: «Як я сміялася та й, мабуть, завжди сміятимуся з твоєї «майстерні машинного доіння»! Уявляю, як вам ця професія «відкриває очі на інші професії».

Я не можу зрозуміти, чому з презирством ставиться моя подруга до такої почесної професії. По-моєму, кожна професія цікава й по-своєму важлива, бо приносить користь країні, народові.

Прокаю тебе, редакціє: розсуди нас. Хотілося б почути й думки своїх ровесників.

З повагою НАТАЛКА.

Прочитавши лист, ми вирішили присвятити сьогоднішній випуск «Вітрила» темі, яку порушила Наталка Богачук. У цій розмові взяли участь учні Рівнянської школи № 2 і тваринники колгоспу «Росія» Новоукраїнського району. Деякі з кількох десятків роздумів ми й пропонуємо увазі всіх наших читачів і Наталки Богачук зокрема.

Гадаємо, і ви, шановні випускники, кого схвилював лист учениці з Великих Троїнів, кого примусили замислитися сьогоднішні «Вітрила», поділитися своїми думками, розкажете про свої проблеми у виборі професії.

Отже, чекаємо ваших листів.

СТОРИНКА
ДЛЯ
СТАРШО-
КЛАСНИКІВ

СПЕЦІАЛЬНИЙ
ВИПУСК

ДУМКИ РОВЕСНИКІВ

МИ З ТОБОЮ, НАТАЛКО!

Наталка вибрала собі професію доярки. По-моєму, це розумно, і я поважув її. Уявляю Наталку працюючою, чесною і принциповою дівчиною. Відчуваю: люблю вона своє село...

А Лариса вчиться на медсестру? Що ж, її майбутня професія теж хороша, цікава. Тільки навщо презирливо ставиться до інших професій?

Моя мама працює дояркою 15 років. Я змалечку звикла допомагати їй. А нинішнього літа працювала вже самостійно. Моїм батькам тепер назанежати пов'язані із селом. Хочу — і думаю, що це буде правильно, — після закінчення школи працювати на фермі.

Таня КОЛІСНИК,
учениця 8-го класу.

Мій ровесник Наталки Богачук.

Приєднуюсь до думки, що кожна професія по-своєму хороша і корисна. Я вже вирішив: після 10-го класу працювати механізатором у рідному селі.

Віктор ЯРЕМЕНКО,
учень 10-го класу.

Я теж збираюся жити в селі. Буду трактористом. І ніхто не завадить мені в цьому. Навіть такі, як Лариса.

А Наталка — молодичка!

Анатолій МИСЮРА,
учень 10-го класу.

Професія доярки така ж хороша, як і професія лікаря, вчителя. Я сама в цьому переконатися, коли працювала з подругами на тваринницькій фермі нашого колгоспу. Можу сказати: ми діставали від праці велике задоволення. Як хороше вставати рановранці і бігти розсяненими травами на ферму, де тебе чекають, де ти потрібна! Але після школи я

вчитимуся на кулінара. Бо ця професія мені найбільше подобається. І мати моя — кулінар...

Люда БОНДАР,
учениця 10-го класу.

Чомусь склалася така думка, що працювати в колгоспі ідуть лише ті, хто погано вчився в школі. А я думаю інакше: в селі зацікавиться той, хто справді любить землю і роботу на ній.

Сергій ЛАНЕЦЬКИЙ,
учень 10-го класу.

Мої батьки працюють у нашому колгоспі (мені батьки: мама — дояркою, тато — трактористом). І я хочу працювати після школи в селі — зоотехніком. Тому лист Наталки Богачук мене дуже схвилював. Обурює позиція Лариси. Принаймні вчинила вона не по-товарищески, не по-комсомольськи. Я так думаю: людей здружує не професія, а щось куди більше.

Люда ГЕРТИЧНА,
учениця 8-го класу.

Складається враження, щоби Лариса думає, що для роботи в колгоспі ніяких знань не треба, що можна відразу стати майстером дояркою. Гадаю, не треба ні тобі, Наталко, ні будь-кому іншому доводити протилежне. Тому й не поважаю людей, які можуть говорити лише про почесну професію, а отже і про шанованих людей цієї професії.

Я поки що навчаюся у восьмому класі і ще не вибрала майбутньої стежки в житті. Але батьки навчили мене любити працю, поважати роблящих людей і завжди працювати на совість. І я вважаю, що це — найголовніше для всіх нас, старшокласників.

Таня ЛУШПАЄНКО,
учениця 8-го класу.

ДУМКА ДОРОСЛОЇ ЛЮДИНИ

ВИБИРАЙ ЗА ВЕЛІННЯМ ДУШІ

Прочитала я твій лист, Наталко, і прикро стало: невіже можна валятися з професії доярки і ходити пити молоко, їсти хліб з маслом, сметану, сир?..

Але, разом з тим, мені здається, твоя подруга Лариса приналежить насамперед собі, презирливо ставлячись до нашої справи.

На фермі, де я працюю, багато дивчат-комсомолок. І майже всі поприходили сюди після школи. Колектив дружний, веселий. А тому й працюється вдвоє краще. Розуміємо: своєю сумлінною роботою ми приносимо країні тільки користь. І хочеться досягти рекордів у надоях молока. Адже це так потрібно! Й, наприклад, надійла вже від кожної корови більше як по 3300 кілограмів молока. Он і у Галі Семенової, Юри Стеценко також досягнення вагомі — три тисячі. А до нового року всі доярки нашої ферми стануть три тисячницями.

Звичайно, праця на фермі — не як у заводському цеху. Можливо, це й ликає деяких випускниць. Але не сьогодні-завтра на всі ферми прийде людина механізація. Ось і наші корівники, збудовані за старими проектами, вже пристосовують до механізації: незабаром стануть до ладу транспортери, отже, і робота доярки набагато полегшиться.

Я люблю свою роботу, і тобі, Наталко, раджу: якщо справді любиш тварин, якщо справді хочешся вивчитися на майстра машинного доіння, — будь вірна своїй меті. Бо — це я точно знаю! — найбільше щастя, коли професія — це душа, коли сама її вибрала і не жалкуєш про це.

Ти ще в дев'ятому, тож є ще можливість зв'язати свій крок. Найголовніший крок у житті... І я не відразу стала дояркою. Перепробувала кілька професій. Навіть виїхала, було, із села. Та незабаром повернулася. Бо — таки немає, переконалася я, землі кращої, ніж твоя рідна. І односельчани хороші, чуйні, працюють.

Після часу від молоді: не піду в колгосп, бо треба вчитися, мати диплом. Справді, вчитися треба. І колгосп може направити на навчання. Не знаю, як у вас, Наталко, але вправи нашого колгоспу із задоволенням дає направленням тим, хто хоче здобути середню спеціальну чи вищу освіту. І багато моїх односельців — дипломовані спеціалісти. Працювала дояркою Віра Цертії. А захотіла стати зоотехніком — і колгосп дав їй направлення в Олександрійський радгосп-технікум. А Микола Іванович Пинюк, приміром, закінчивши цей же технікум, очолив сільгосп-ферму.

Працювати в колгоспі так само почесно, як і на заводі чи в науково-дослідному інституті. Колгоспні тепер заможні, в багатьох будинках — парове опалення, газ. Треба лише хотіти працювати і не соїтися трудючів, які бувають у кожній роботі.

Тамара ЗАПОРОЖЕЦЬ,
доярка колгоспу «Росія»
Новоукраїнський район.

Твій шкільний робочий день почався. Як він пройде?

Можливо, за розкладом у тебе перший урок з алгебри і він почався з важкої задачки? Можливо, під час лабораторної вправи з хімії ти зробив для себе якимось незвичайним відкриття?

Не має значення, що воні давно описані в твоєму підручнику. Є відкриття, котрі роблять лише для себе. Незрозуміла теорема, нудне правило, складний досвід — усе це може стати цікавим і навіть необхідним для тебе.

«Вчитися — це так цікаво», — у твоєму шкільному дні знайшлися місце для цього найголовнішого відкриття.

Закінчується урок, закінчується твій робочий день. Оглянься на нього, як він пройшов. Адже у тебе важлива робота — шукати відкриття для себе наш величезний світ.

Як серйозно ти сприймаєш усе те, про що говорить учитель. Бо почуте й побачене сьогодні завтра стане твоїм основним улюбленим заняттям, твоєю професією. То хай же щастить тобі, друже!

Фото В. ГРИБА.

САЛОН СЮРПРИЗІВ

Цей годинник, зроблений 1657 року, — знахідка голландського антиквара Герта Війнана. Річ у тому, що він, цей годинник, належить до категорії перших маятникових годинників, конструкцію яких запропонував іще Галілей. У світі відомі всього чотири екземпляри подібного годинника.

Фото АНП — ТАРС.

ВДАЛІ ПРИСТОСУВАЛИСЯ

З найцікавішими представниками підводної фауни зіткнулися вчені з Бразилії, Великобританії, Італії, Норвегії і США, які на борту американського судна «Альфа Гелікс» протягом тривалого часу визначили життя мешканців глибин найбільшої ріки у світі — Амазонки. Учасники експедиції ретельно вивчили види риб, що живуть не тільки в основному руслі ріки, а й у незвичайних заболочених рукавах і маленьких озерах у заплаві Амазонки.

У ході експедиції було зроблено ряд цікавих відкриттів. Так, наприклад, деякі види риб мають унікальну здатність пристосовуватися до екстремальних умов середовища мешкання. У багатьох риб, що виявилися у заболочених і мілководних озерах, частина шлунка перетворилася в легеню: вони навчилися дихати, висунувши голову з води, в якій катастрофічно мало кисню. А у коропа, що живе в Амазонці, відбулися зміни в хімічному складі крові — появилось три типи гемоглобіну, який доносить кисень до тканин.

Такі зміни необхідні риbam Амазонки, оскільки води ріки, в котрих відбувається постійне гниття водоростей, надзвичайно бідні киснем.

К. СТРИЖОВСЬКИЙ.
(ТАРС).

Фото АНП — ТАРС.
ЛОНДОН. Віолончель роботи відомого італійського скрипкового майстра Антоніо Страдіварі продано тут на аукціоні за 145 тисяч фунтів стерлінгів. Це найбільша сума, коли-небудь заплачена на аукціоні за музичний інструмент. Вважають, що ця віолончель, яку Страдіварі виготовив у Кремені 1710 року, є однією з найкращих сьогодні.

Діти під Кіровоградом.

Діти з Балашихинської околиці збиралися в поле. Петенько знайшов цілу плантацію кукурудзи. У кожного після відступу німців у домі нічого не лишилося. Тому Петенька пропозиція зробити десятикілометровий майдан по качани, хоча це було й ризиковано в зоні фронтової смуги, прийшла всім до душі. Справу мало не зіпсували дівчатка. Вони причепилися, як п'ляки. Сміливі їх не відраджували, не відлихали, вони всією увагою уявляли, але йшли на певній відстані.

Кукурудза була чудовою. Кожен уже наламавав собі стільки, скільки міг донести. Дівчатка допомагали хлопцям. І це згадало останній інцидент. Готувалися повернутись додому, як раптом Петеньку вигукнуло од задираванця:

— Хлопці, дивіться! Наші!

Батарел Крилова у призначенні час вийшла на заданий рубіж таємно безпечною дорогою.

Діти, ображені, щасливі, хотіли було кинути назустріч воїнам, але Петенько попередив: «Не видавати! А то наженуть. Бій подивимось».

Завмерли, вдихаються у степ, звідки долинали якесь ледве уловимий гул.

«Ідуть! — майнуло в голові. — Зняти по одному бійцю з обслуги і в тил по снаряди. Таскати на собі. Інакше — наоки!» — подумав він.

Петенька нечепив підпинуло із землі. Він схопився і хрипло вигукнуло: «За мною!»

Петенька боявся упустити з очей солдатів, котрі пішли по снаряди.

Догнали, коли ті вже поверталися з ящиками на плечах.

— Дядю! Що нести? — спитав Петеньку, підбігаючи до високого на зріст гвардійця, який тримав на плечі два ящики.

— Ти збідни тут, хлопче? — пробасив він, здивований повною підліткою. — Ану марш додому! Не дитяче це діло. Мати, любонь, плаче, жде.

— Нікуди я не піду, — заступив дорогу гіганткові. — Кажі, що нести! — з дитячою безпосередністю перейшов він на «ти».

— Гаразд, — полагіднішав гвардієць. — Іванов, — звернувся він до солдата, — покани.

Володимир ШУРАПОВ

ОПОВІДАННЯ

ДІТЛАХИ

Його слова — завжди замоч. Він серед дітлахів найстарший. Йому чотирнадцять років. Круглолиций, рум'яний, сильний, кулаки сажі. І він найпослушніший — до війни закінчив ристі класи.

Певно на них, гучно хрюпучи, йшли раби коні з гарматою. Бігли солдати. Кукурудзики не встигли опанувати, як перша упряжка прут розвернулася, ламаючи сухі стебла, зупинилася метрів за двадцять-тридцять. Дихнуло кінський потієм, горілою фарбою та порохом. Ствол, спрямований у бік Новоукраїни, холодно блиснув у яскраву промінь сонця.

Командир, високий на зріст красень, надирваючи голос, давав команди, поспішаючи до біля одної, то й іншої обслуги, підганяв солдатів, котрі й без цього неслися якомога швидше обслуговувати позицію. І артилеристи уперто добилися мерзля, але вже зверху підталу землю. Обличчя спітнілі, збуджені. Б'ють сердито, мовчки вивертаючи жирні брили чорного, перелізаного із зернистим снігом, кукурудзяними стеблами, корінням, вигорілим листям.

— Швидше, швидше, гвардійці! — наваляв командир, нетерпляче поглядуючи в той бік, звідки появлялись. — Іванов! — окликнув верткого молодого солдата, що розводив станики. — Миттю до роз'їзду! Де це вони запропастилися? Хоч би чого... — він не розказав і скомандував: — Бігом марш! Одна нога тут, друга — там! — Вийняв цигарку, повернувся спинною до вітру, прикурив і попрямував до третьої гармати.

Сонце косиш похмурим упиралося в паруючі спани солдатів.

— Перебіжася, — дивлячись йому вслід, пробасив гвардієць із шевченківськими вусами, витираючи шапкою піт. — Снарядів же немає. Запасів як ніт наплавав. Чим стріляти будемо? Ломами та найлами «тигрів» і «пантер» не зупиниш.

Угледівши Іванова, що повертався, офіцер побіг йому назустріч.

— Ну що?

— Застрели.

— Як? Де?

— У балці.

Офіцер умиш витягнувся, прислухався, повернувшись до позиції. Він побачив, що всі підвелися,

Ватага, стовпившись, слухливо пішла за Петеньком.

— Ну, що вам дати? — заговорив Іванов. — Лички сажі. — І раптом став відкидати їхні кришки. На сонці зло блиснули сталеві конуси. — Беріть по одному і гайда за мною.

— Сергію і Марату, беремо по два! — скомандував Петенько.

Вони вервечкою витягнулися слідом за солдатом, який, нагинаючись, ішов без огляду. Петенько, весь червоний від натуги, обертаючись, покрикував: «Не відставайте, пацани!»

А за хлопцями йшли рісчатка, Катя, вихриста, з кісками в різні боки, несли снаряд у подолі чорної спідниці, зшиті з ковдри, і біла нічна сорочка фарушом опускалася нижче колін.

Симпатична, гостра на язык Тамара свій вантаж тримала в картатій хустці за спиною. Простоголоса, розпашіла, з копельцями поту на кирпатому носину.

Реготуха, голубеска Варя і не по літах серйозна Ліда поклали снаряди у плетені кошики.

До позиції лишилося метрів п'ятдесят, коли Петенько побачив попереду султана вибуху, а потім розірване на частини тіло солдата Іванова, що повертався з передової. Петенько трохи не впав з снарядів. Вони кознули вгору, тупіло, і він, упавши на коліна, ледве встиг схопити їх за конуси і міцно притиснути до стегон. Його йкнуло в жеп. Чомусь затерпів і зніміла спина. У вухах — гул і рзвн. Крізь дим, що розсіювався, побачив: командир разом з високим на зріст гвардійцем бігом розвертали гармату. Петенько глянув праворуч і жахнувся: величезний танк із чорним хрестом на броні, піднявши під себе третю гармату, кинувся прямо на нього. І цієї ж миті з позиції долетіло нестямне: «Снаряди-ади!»

Не тямлячи себе, Петенько схопився, подався грудьми вперед і стрімголов рванувся на крик.

Позаборуч луно застукотів великокаліберний ворожий кулемет.

«Вперед!» — наказував собі Петенько і, пригинаючись, йшов, як вихор. Кулі то розпоролювали землю поруч, то свистіли над головою.

Заряджаючи на ходу вихопив у Петеньку снаряд і з незначною спритністю загнав його в ствол. За цитком блиснув вогонь. Гармата підстрибувала. Танк здригнувся, завертівся лущом, башта здулася, перекосився довгий ствол.

На позицію, важко дихаючи, вбіг Марат, за ним решта хлопчиків.

Командир побачив дітей, і обличчя його витягнулося у знак оклику. Йому хотілося вишлати і негайно прогнати їх, але замість цього він раптом радісно вигукнуло:

— Пацани! Сюди, сюди кладіть! — Указував місце і халав коинного за голову, цілував у мокрі від поту обличчя і шепотів: «Спасибі, спасибі, милі». А коли одна за одною на позицію ползли дівчатка, ледве живі від страху, командир на мить заверів від здивування, потім кинувся до них і став відбирати снаряди, складаючи їх на руку, як поліна, примовляючи: «Хіба ж це жіноча справа?»

— Тікають! — радісно закричав Петенько.

— Ур-р-р-ра! Наша взяла! — дружно загоріли хлопчики і дівчатка, стрибавши на місці, піднімаючи мокрі шапки і хустки.

— Тікаймо, братці! — скомандував Петенько, що знову знайшов силу і впевненість у собі. — Вони можуть повернутись.

Над позицією пронісся снаряд.

— Усім в укриття! — закричав офіцер і тісі ж миті зрозумів, що їх уже ніяка сила не зупинить. Піномри віддавалися, збуджені, радісні від зустрічі з ними, напосні дихання бою, суворим фронтовим хрещенням.

До пізнього вечора без стогону і жнивання носили вони снаряди, які з коинною ходкою ставали валіками і валячками. На дітей полювали ворожі літаки, обстрілювали, кидали бомби. Одна з них попала в Лідну, і з неї нічого не лишилося.

Надвечір контратака ослабла і захлинулася. Зникли повітряні пірати.

Коли на темно-синьому небі зайнялися асправі тірки і легкий морозець снував землю, рісчатка ледве ледве доплелася до позиції.

Нараз Петенько помітив мертвих солдатів. Вони були накріті плащ-палатками, шкелелами. На одному з них вітер загнав край накинених, і Петенько побачив знайоме обличчя гвардійця, з шевченківськими вусами. Боліло зацеміло, серце, на очах виступили слези.

Діти обережно сходили останню партію снарядів. Петенько підійшов до командира і, наче вбачаючись, сипло сказав:

— Товаришу лейтенант, усе. Там більше немає.

Офіцер дого дивився на втомлені обличчя хлопчиків і дівчаток, освітлені місячним блиском, покла на їхні худенькі плечі свої міцні руки.

— Як тебе звуть? — звернувся до Петеньки.

— Петенько.

— Петенько так Петенько. Вишинуй свій загін.

Петенько цілком перемінився. Прудко витягнув від себе руки (він часто бачив, як це робили командири в полку, де служив його батько) і, наскільки дозволило застуджене горло, скомандував:

— Загін, по орариру, шкуйсь!

Коли вони вистроїлись і заверили в чеканні чогось невідомого, таємничого, лейтенант, випроставшись, чітко підніс до скроні долоню і голосно сказав:

— Від імені служби оголошую по-длу!

Лише Петенько і Марат нарізно відповіли: «Служу Радянському Союзу».

Лейтенант опустив руку і по-батьківському тепло промовив:

— Діти, відповідати треба дружно і всім разом: «Служимо Радянському Союзу!»

ЗАПРОШУЄМО
ДО РОЗМОВИ

В ЛЮДИНІ ВСЕ ПОВИННЕ
БУТИ ПРЕКРАСНИМ: І ОБ-
ЛИЧЧЯ, І ОДЯГ, І ДУША,
І ДУМКИ.

А. П. ЧЕХОВ.

ЧОМУ МЕНЕ НЕ ЛЮБЛЯТЬ?

У класі я сиджу поруч красавої дівчини. Вона — відмінниця. Та справа не в цьому. Я останнім часом часто ловлю себе на думці, що їй дуже заздрю. Особливо тоді, коли вона розповідає про свого друга, хлопця із сусіднього класу...

Я вчуся теж напогачо. І в школі мене нече поважають. Але ровесники мої мене поважають так, ніби жаліють. Я ніколи не дружила з жодним хлопцем і, мабуть, не дружитиму. Бо я негарна, і за це мене не люблять.

Я дуже добре знаю, що у мене ніколи не буде справжнього кохання. Як мені тепер бути?

Лариса М.

Гайворонський район.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Такі листи рідко приходять до газети. Адже назвати себе негарним тільки тому, що твоя зовнішність не може посперечатися із зовнішністю Венери Мілоської, назважитися далеко на кожен, і все ж лист шістнадцятирічної Лариси, сповнений розпачу і тривоги, не може залишити нас байдужими. Ми звертаємось до тебе, читачу: поділися з нами своїми роздумами і порадами щодо листа Лариси М.

КВІТИ В ПОПІЛЬНИЦІ

ОГЛЯД ПОШТИ ВІДПІЛУ ЛИСТІВ

Лист курсанта Кіровоградського льотно-штурманського училища Віталія Ткаченка «Сучасна дівчина? Пробачте...», надрукований у «Молодому комунарі» 7 грудня цього року, докотився відкриттям схвильованих рядків у найбільш куточку нашої облаті. Відгук, що їх написали сьомокласники студенти, робітники, службовці, неперемінені у своєрідну спіраць до якої нагально підключились і деякі з нашої редакції.

Ось кілька уривків: «Ми вважаємо, що сучасна дівчина повинна бути скромною і високо нести свою жіночу гідність. Л. САВЕНКО і Т. ГРИЩЕНКО. Новоукраїнський район».

«В нашій сучасній повсякденній поведінці такі риси характеру: емоційність, ніжність і жіноча гондість. ЛЮДМИЛА Г. Кіровоград». «Я не проти моєї, але мене обов'язує одне: чому деякі дівчата кверять? Адже не їм зовсім не личить. ЗІНА К. Дібно-ешиківський район».

«Дорогі дівчата, не забувайте: те, що «модно», не завжди гарно. Ми пачимо нам не губити себе! ділової гондість і юнагін компанії пачки і сигарет. Л. КУКСЕНКО. О. РАСІЛЬСЬКА. Долинський район».

Обурення асторію листа «Сучасна дівчина? Пробачте...» поділяють всі наші дописувачі. І не тільки зрозуміло, адже ідеал сучасної дівчини не може вимірюватись, кількістю чарок випитого вина і вичурених пачок сигарет.

І все ж тут хотілося б повести мову про інше. А саме: чому у нас іде такі дівчата? Навіщо вони парзюють свою вроду, нестерпляють на потівні карикатури окремим ребі-бландам і пучкоподібним зарубіжним кінострілкам? І чи не користь тут при-чине...

Що ж до так званих «сучасних» модниць, то думаеться, що вони настільки старомодні в своїй несподобаності, що їм не викликають не тільки співчуття, скільки іронію пошмилку. І буде жалю, коли деякі з них можуть надто пізно зрозуміти свою фатальну помилку.

Власне, тоді вони нагадують ватинуть зів'язі квіти, так недаром застрелені в попільниці.

В. ГОНЧАРЕНКО.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наступний номер «Молодого комунара» вийде завтра, 22 грудня.

ВСТУПАЙТЕ ДО НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ МВС СРСР!

Управління внутрішніх справ обласного комітету черговий набір до середніх і вищих навчальних закладів МВС СРСР і до Харківського юридичного інституту.

До цих закладів приймають осіб чоловічої статі, що відслужили десятирічну військову службу в Радянській Армії, тільки комсомольців і комуністів, придатних за станом здоров'я до служби в органах МВС, що мають середню освіту, позитивно характеризуються по службі в Радянській Армії, за місцем роботи і проживання, віком до 25 років.

Строк навчання: у вищих навчальних закладах — 4 роки, в середніх — 2 роки.

Вступники складають екзамен: до вищих навчальних закладів — з російської мови і літератури (твір і усно), історії СРСР (усно), іноземної мови (усно); до середніх навчальних закладів — з російської мови і літератури (твір), історії СРСР (усно).

Під час навчання курсантів забезпечують безплатним харчуванням, гуртожитком, обмундированням і грошми. Період навчання зараховують до загального стажу служби в органах МВС. Студенти Харківського юридичного інституту одержують стипендію в розмірі 35 карбованців на місяць. Їм надають гуртожиток.

Випускникам навчальних закладів МВС СРСР видають диплом про вищу або середню юридичну освіту і призначають на посади слідчих, експертів-криміналістів, інспекторів карного розшуку, підділу боротьби з розкращеними соціалістичною владою і спекуляцією, ДАІ, адміністративної служби міліції, начальницького складу виправно-трудових установ.

Бажаючі вступити на навчання звертаються на адресу: 316050, м. Кіровоград, вул. Держинського, 41, відділ кадрів, кабінет № 86, з 9 по 18 годину, крім суботи і неділі. При собі необхідно мати паспорт, військовий, комсомольський (партійний) квитки, атестат про середню освіту.

ВІДДІЛ КАДРІВ УВС ОБЛАСНОГО КОМУ.

Наша адреса і телефони

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

Ви ще маєте нагоду передплатити обласну молодіжну газету «Молодий комунар». Передплата ціна на рік — 2 карбованці 40 копійок. Індекс 61197. Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку, агентстві «Союздруку», у листонош чи громадських розповсюджувачів преси.